

Cetatea Cavalerilor

Fondator Col. (r) Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Ținutul Românesc de "La Margine" (U Craina) - O istorie neștiută!

Col.(r) dr. Mircea DOGARU

Incheiat in defavoarea otomanilor, razboiul ruso-germano-turc din 1736-1739 a fost urmat si de

reglementari teritoriale in nordul Marii Negre, Rusia largindu-si granita prin Tratatul de la 12 septembrie 1740 de la Istambul incheiat cu participarea, ca observator, a partii germane.

Tratatul se intitula „Statutul pentru stabilirea de catre Rusia a granitei Rusiei si Turciei si a granitei Moldovei pe Bug”. Prin acesta, Rusia isi adjudeca un teritoriu de „la Margine” (in rusa „u Craina”) de 44.500 km2, de la sud de Kiev pana la Marea Neagra, intre cursurile inferioare ale Bugului si Niprului. Artizanii au fost tarina Ana Ivanovna (1730-1740) si favoritul sau,

generalul Munnich. Acestia au imaginat planul care depasea viziunea lui Petru I cel Mare de a acapara toate teritoriile romanesti pana la Nistru, vizand intreaga Moldova pana la Carpati dar si Muntenia, Dobrogea si teritoriile romanesti dintre Balcani si Dunare.

Moartea tarinei si succesorii slabi care au urmat la tron au lasat lucrurile in suspensie pana la preluarea puterii de catre Ecaterina a II-a cea Mare (1762-1796). Armata rusa ajunge la Bugul inferior abia in 1764, in contextul pregatirii noului razboi cu Poarta (1768-1774), incepand inventarierea teritoriului. In 1766, agentul Andrei Konstantinov raporteaza ca intre Bug si Nistru, in „u Craina” nu exista „supusi” rusi si se vorbeste „doar romaneste”.

Principala fosta cetate turca Ozu sau Oceakov era un oras ridicat, in 1587, de domnul Moldovei, Petru Schiopu, despre care spionul Daniel Krwonn, un suedez in slujba Moscovei, raportase, la 1709, ca este locuit de romani si foarte putin tatar, greci sau turci. Intre 1587 si 1709, informatorii straini Geovani Botero, Giovanni Antonio Magini si Niccolo Barsi il descriesera ca pe un „oras vlah”, adica romanesc, aflat in componenta Tarii Moldovei.

In 1769, tarina decide lichidarea independentei cazacilor si integrarea acestora in armata rusa. Drept urmare, capitani (hatmanii/atamanii) cazacilor jura credinta si semneaza incadrarea cu grade de capitani si colonei in armata rusa. Numele lor sunt: Topa, Scapa, Taranu, Moldovan, Munteanu, Basarab, Procopie, Dragan, Desalaga, Ignat, Gologan, Ciorba, Vornicu, Abaza, Pavel Poloboc, Vasile Cociubei, Constantin Turculeț, Apostol, Chigheci, Grigoras, Bogdan, Radu, Focsa, Grigorcea, Bocsa.

Oare ce simt, in acest moment, citind aceste nume „ucrainene”, istoricul „demitizator” Lucian Boia, analistii si politicienii lui peste si pupezele de televiziune care oracaie de 25 de ani ca n-avem nici o treaba cu actuala Transnistrie, care n-ar fi apartinut niciodata Romaniei. Mai rau, nu numai Transnistria intreaga (69.000 km2) ci si Ucraina istorica au fost parte integranta a Tarii Moldovei, de la 1455/1456 pana la 1740 (Ucraina) si 31 decembrie 1791 (Transnistria).

Tarina grupeaza cazacii „margineni” in doua regimente numite: unul „Muntenesc”, sub comanda colonelului Grigore Buhatel, pe loc si al doilea, „Moldovenesc”, dislocat la Kiev, Simara si Orenburg, ca

baza de recrutare pentru regiunea Ekaterinoslav, sub comanda colonelului Lungu. In restul Moldovei dintre Bug si Carpatii Orientali, ocupata de rusi in cursul razboiului amintit (1768-1774), prin persuasiune, promisiuni si cumparare cu bani, tarina organizeaza un corp de armata romanesc format din voluntari.

Tradand intentia de ocupare a restului teritoriului Moldovei dintre Bug si Carpatii Orientali acest corp primeste un statut, in fapt o proiectata Constitutie a viitoare Moldovei ocupate, intitulat „Invatatura a insasi stapanitoarei mariri Ecaterina a II a, talmacita pe limba moldoveneasca din ordinul maresalului Petru Al. Rumeantev, cu osardia si cheltuiala mitropolitului Gavril, de Toma, al doilea logofat”.

Acest corp romanesc de voluntari (un demn precursor al Diviziei Tudor Vladimirescu) de cca.12.000 de luptatori, era comandat de nepotii tradatorului domn aclimatizat rus, Dimitrie Cantemir, Constantin si Dumitrascu (fiii lui Antioh), avea un drapel de lupta pe care figurau stema imperiala rusa alaturi de bourul Moldovei, uniforme romanesti si biserica proprie cu serviciu in limba romana.

In 1783, tarina lanseaza proiectul de „Regat al Daciei” prin care se dorea gruparea, sub autoritatea arhiducelui Constantin, propus rege, toate teritoriile romanesti aflate sub suzeranitate otomana. Pentru implementarea lui, lichidand primejdia turco-tatara din spatele frontului, rusii cuceresc, in 1787, Crimeea. Aceasta este perioada cand, pe raportul lui Alexandru Mavrocordat, din 1786, tarina decide infiintarea, in fosta „Ucraina” dintre Bug si Nipru, a unei constructii administrative statale, sub numele de „Moldova Noua”.

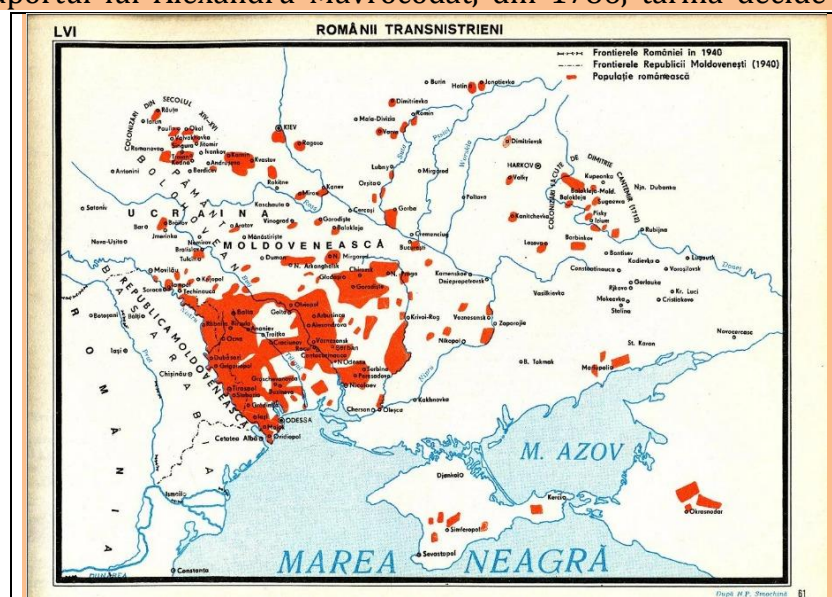
Evolutia politica si militara, adjudecarea, in 1791, a teritoriului Moldovei dintre Bug si Nistru si faptul ca deschide zona Bug-Nipru ca teritoriu de colonizare pentru romanii si aromanii cu atributii militare din fosta Militargrenze (granita militara) a Imperiului Romano-German, pe masura ce Habsburgii inaintau spre sud, in Serbia, o face sa opteze, temporar inasa, pentru numele....."Noua Serbie".

O „Noua Serbie” locuita, acum, si de romani si de aromani si in care functiona, ca armata, ... "Polcul de husari moldoveni". Elementul romanesc dintre Nistru si Bug fusese intarit, inca din 1736-1739, de luarea in robie si asezarea aici, de catre generalul Munnich, a cca.100.000 tarani romani, barbati, femei, copii din Muntenia si teritoriile moldovenesti dintre Nistru si Carpatii Orientali.

Mai radical, contele Panets, in 1774, ii propusese tarinei stramutarea intregii populatii romanesti a Moldovei dintre Nistru si Carpatii Orientali, dincoace, in teritoriile romanesti dintre Nistru si Nipru. In paralel, au fost adusi si colonisti rusi de dincolo de Nipru. La 1793, facand un recensamant in fosta „Ucraina” dintre Nipru si Bug, devenita „Noua Serbie”, mitropolitul Gavril si preotul Ivanov constatau ca, din 67 de sate ale regiunii Oceakov, 49 erau curat romanesti, restul mixte, romano-ruse, dar marii proprietari de pamant erau, in continuare, romani: Ion si Nicolae Cantacuzino, Teodor Rosetti, Ilie Catargiu, Sava Badiul, Scarlat Sturdza, Cristea Manuil, Ion Macarescu, Ion Iliescu, Teodor Sabau, Manuil Saul, Ion Cananau, George Craciun, Anton Pascal, Pintilie Hagila, Vasile Dodon, Teodor Romanescu, Emanoil Bals etc.

Dupa 1769, asadar, teritoriile de „la Margine” ale Moldovei au devenit cele dintre Bug si Nistru, cazacimea libera mutandu-si aici centrul de greutate, consilierul Sumakov raportand ca, in continuare, situatia etnica se pastreaza, de-a lungul litoralului Marii Negre, intre Crimeea si Nistru majoritatea locuitorilor fiind romani. Dupa cucerirea Transnistriei, ultimii cazaci independenti, in frunte cu generalul Ciorba, coloneii Mandra, Ghinea si Branca, jura credinta intrand in armata tarista.

Ei vor fi organizati, in 1802, ca noua cazacime de la Bug, sub numele de Corpul Voznesensc, de catre tarul Alexandru I (1801-1825). Astazi, Transnistria istorica, de 69.000 km², a fost redusa, administrativ teritorial, la 25.100 km², din care 20.900km² formeaza regiunea Odessa, formal in Ucraina, dar sub control rusesc, iar 4.200 km², formal, apartin Republicii Moldova, dar sub numele de, inca, RASSM, constituie o enclava a Moscovei.

Nenorocire mare pentru minunatii nostri elitisti! Parca ii aud cum urla: „De unde si pana unde, cazacii, romani? " Pai, hai sa vedem! „Cazac" sau, corect, „cosaq" inseamna in tatara „pribeag" si in turca „lotru", cu alte cuvinte „haiduc". Cazacirea la pragurile Niprului a fost un fenomen similar celei din NV-ul spatiului romanesc, adica haiducirii din mlastinile Tisei - fuga taranilor romani de pe mosii in zonele de margine, in randul comunitatilor romanesti vechi dar rare din „No man's land".

Este vorba despre tarani romani, fugiti printre obsti satesti romanesti vechi aflate, in cazul „Ucrainei", in zonele de margine sau de granita, disputate Tarii Moldovei, initial de Uniunea polono-lituaniana si de tatarsi, apoi de Imperiul Otoman si Rusia. Zona vizata a fost „pragurile Niprului" („za porojie"), din care cel mai important poarta, si astazi, numele de VOLOSII, adica „Romanesc".

Aici, pe loc uscat, adica SEC, se facea adunarea de obste pentru deciziile importante, de unde numele de „SECE". Oamenii se ocupau cu agricultura, vanatoarea, pescuitul, apoi, ca oameni liberi cu drepturi militare, cu mercenariatul sau raziile pe cont propriu in teritoriile tataro-otomane si polone. Militar, erau organizati pe „centurii" adica „sute", de unde in pronuntie slava, „sotni". Erau condusi de capitani, numiti dupa romanescul hatman (derivat din germanul hauptman) - atamani.

Fenomenul incepe datorita devastarilor provocate de razboaiele cu tatarii, turcii si polonii, spre sfarsitul domniei lui Stefan cel Mare (1457-1504) si ia amploare in secolul XVI. In 1574, Cancelaria polona il informa pe Maximilian II de Habsburg (1564-1576) ca numitii cazaci sunt „nu numai din tinuturile noastre, ci si din cele ale Moscovei, Valahiei si din tarile Luminatiei voastre", adica erau romani fugari de pretutindeni, inclusiv din Transilvania.

Acelasi fenomen se intampla dincolo de Nipru, intre Don si Nipru, cazacimea de pe Don fiind formata, insa, din rusi si romani colonizati din ratiuni militare, cu incepere din 1482-1487, de Moscova. Este motivul pentru care, tot in 1574, mare vizir, Mehmed Sokoll, informa cancelariile europene ca „saraciti, s-au unit moldoveni, munteni si moscoviti si au facut multe pagube... musulmanilor nostri".

Un an mai tarziu, Stefan Bathory, principe al Transilvaniei (1574-1583) si rege al Poloniei (1575-1586), ii informa pe Habsburgi ca, in ansamblu, cazacii de o parte si de alta a Niprului sunt „oameni proveniti din diferite popoare, rusi, romani si chiar supusi de-ai nostri", adica polonezi si lituanieni. Cei de la pragurile Niprului, insa, declara Cancelaria polona, in 1578, sunt „cei mai rai dintre moldoveni".

Pe unii dintre sefii „marginenilor" (ucrainenilor), polonezii au reusit sa-i atraga, prin cumparare cu ranguri boieresti, acestia ingrosand, prin deznationalizare, sleahta polona (familiile Ivanenco, Dumitrascu, Apostol, Afendie, Armasevski, Tomski, Brazuhi etc.). Majoritatea, insa, au ramas romani legati de domnia Tarii Moldovei. Prima incercare de unificare a tuturor obstilor volohe cazacesti sub un singur hatman, a fost facuta de un os domnesc, pretendentul la tronul Moldovei in 1563, Dimitrie Wizniovietcki, nepot de fiica a lui Stefan cel Mare.

A fost, insa, invins de Despot Voda, la 6 noiembrie, „la pod la Vercicani, pre Siret", predat turcilor si executat in Galata. Romanii cazaci l-au adus, apoi, sub conducerea atamanilor Loboda si Nadabaicu (in falsele istorii.... Nelevaico), in 1572, pe unul de-al lor si l-au pus Domn - Ion Voda cel Cumplit (1572-1574). Abia fratele acestuia, insa, Ioan Nicoara Potcoava (Cretul), adus de atamanii Ceapa si Sah, avea sa impuna titlul, pentru un veac si jumătate, de Domn al Tarii Moldovei si capitan al Marginii.

A fost urmat de „domnisorii" si domnii Petru Cazacul, Constantin Potcoava, Constantin Lacusta, Petru Schiopul, Ioan Lungu din Lapusna, Ioan Cazacul, Stefan Razvan, Mihai Viteazul etc. pana la Gheorghe Duca. Nefiind domni, ci doar hatmani (atamani) recunoscuti de intreaga cazacime, s-au ilustrat din vremea lui Ion Voda cel Cumplit si pana la sfarsit, pe langa cei mentionati, Ion Nadabaicu, urmat de Ion Grigore Loboda (1593-1597), pe care polonezii au vrut sa-l inlocuiasca cu Tihon Baibuza, apoi Samuila Chisca, Ion Sarcu, Ion Opara, Trofin Romanul (Volosanin), Ioan Sarpila, Timotei Zgura, Dumitru Hunu si, ultimul, Danila Apostol (1727-1734).

Seria atamanilor romani a fost intrerupta de Bogdan Hmelnitcki (1648-1654), boiernas polonez rasculat impotriva regelui, cel care a avut nefericita idee, in 1653, de alipire a „Marginii" la Rusia. Si aceasta deoarece, nefiind roman, s-a incuscrit cu domnul si protectorul sau, Vasile Lupu (1634-1653), la disparitia acestuia fiind vanat si de polonezi si de turci.

Hmelnitcki era polonez, dar adjunctii sai erau Toader Loboda, polcovnic de Pereiaslav, Martin Puscariu de Poltava, Ioan Burla de Gdansk, Pavel Apostol de Mirgorod, Ieremia Ganju de Uman si Dumitrascu Raicea de Pereiaslav. In plus, sub el, comandantii Regimentului de elita cazacesc „Slobodean", adica al „Libertatii", au fost generalii de brigada Dimitrie Bancescu si Varlaam Buhatel.

In tratativele cu Rusia, Hmelnitcki a folosit, pe post de diplomati, pe Pavel Apostol, Dumitrascu Raicea, Grigore Gamalie de Lubensk, Ion Ursu-capitan de Poltava si Grigore Cristofor- capitan de Raskov. La sfarsitul sec.XVII, dupa Gheorghe Duca, succesiunea au asigurat-o hatmanii Stefan Movila, Dimitrie Cantacuzino si Ene Draghinici. Cazacii, marginenii sau „ucrainienii” romani au luptat, intre Nistru si Nipru, impotriva polonezilor, sub Bogdan si Timus Hmelnitcki, fiind considerati de Samuel Kussevicz, starostele de Lemberg, drept „urmasii dacilor si au puternice virtuti militare”. In batalia de la Liov „cohortele de veterani ale dacilor transnistreni (Veteranae Dacorum Transnistrianorum) au luptat in centrul liniei de foc”.

In batalia de la Zborov (1649), numai cazaci transnistreni au fost 10.000, iar in cea de la Beresztecko (1651), 4000. Ulterior, au luptat alaturi de suedezi, impotriva rusilor, participand, sub conducerea lui Apostol Chigheci, cca. 8000 in batalia de la Leahovici (1706) si 4000 in batalia de la Poltava (1709). Ultimul mare hataman, Danila Apostol, a fost comandantul regimentului de la Mirgorod, dupa tatal sau, Pavel Efrem si bunicul sau, Apostol.

Este descris de uzurpatorul sau, Mazepa, nu ca „ucrainean”, nu ca „moldovean” ci, clar, ca „roman”, drept „Apostol, de obarsie valaha, barbat din tata merituos in armata, ostas bun, din toti polcovnicii cel mai vechi, cel mai batran nobil, castigand cinstirea si dragostea tuturor regimentelor”. A murit la Sorocinti, la 17 ianuarie 1734, succedandu-i fiul sau Petre, polcovnic de Lubni, care avea sa se integreze ca general de brigada in armata rusa.

Celalalt fiu, Pavel, polcovnic de Mirgorod, s-a casatorit in 1736, cu fiica generalului rus Matei Muraviov, urmasul sau fiind celebrul diplomat, scriitor si mason rus Ioan Muraviov Apostol (1762 - 1851). „Ucraina” istorica asadar, sau teritoriile de „la Margine” ale Tarii Moldovei au insumat 44.500 km² (u Craina propriu-zisa) si 69.000 km² (Transnistria), adica un total de 113.500 km² de pamant romanesc, rapit Tarii Moldovei de Rusia.

Un teritoriu in care domnii Moldovei au intemeiat orasele intre Moghilau, pe Nistru (1600) si Oceakov, pe Nipru. Si-au stabilit garnizoanele la Lerici (1455), apoi la Caffa si Mangop (1473-1474), au dat danii boierilor (ex. Boierii Jora sau Golia si Movila etc.). Toponimele si hidronimele romanesti au fost, in ultimele doua secole, slavizate, populatia supusa unui regim intens de deznationalizare, in special in epoca bolsevica, iar termenul „u Craina” a ajuns sa desemneze o alta realitate geopolitica si etnostatala, nu neaparat datorita Rusiei.

Ajuns la Nistru in 1791, Rusia, prin Tarul Alexandru I, a incercat sa ia tot teritoriul ramas Moldovei, dar si Muntenia intreaga, dintr-o singura lovitura, in 1807, la tratativele cu Napoleon I. Francezii s-au impotrivit la Tilsit, apoi la Erfurt, declarand ca principatele nu sunt teritorii turcesti, Rusia trebuind sa solicite, contra pacii, de la turci, teritorii din „Casa Islamului”.

Asa s-a inventat termenul „Basarabia”. Initial, astfel se numea o fisie ingusta de pamant, litorala Dunarii maritime, fosta „Vlahie” dunareana, pomenita in secolul sec.IX-XII de bizantini, de la varsarea Siretului, pana la Chilia, adjudecata, in 1343-1345, de domnul muntean, Basarab I si fiul sau, Nicolae Alexandru, de la Principele Dimitrie (tatar crestinat).

In 1807-1809, rusii au scris pe harti „Basarabia”, intre Siret si Nistru, intre Chilia si Hotin, prezentandu-l drept teritoriu turcesc, cucerit de turci, de la unul, Stefan cel Mare, in 1484. Cum francezilor li s-a parut suspecta aceasta Basarabie atat de mare, rusii si-au cerut scuze reducand „Basarabia” la teritoriul de 45.630 km², dintre Prut si Nistru, Chilia si Hotin.

Interesant este ca Circulara lui Alexandru I catre generalii armatei rusești de ocupație din Principatele Române datează din 1807, cu cinci ani înainte de smulgerea (28 mai 1812) celei de a treia hălci din trupul Țării Moldovei. Și mai interesant este faptul că este deosebit de actuală, deoarece recomandările se axează pe cunoașterea psihologiei colective și a tarelor elitei politice românești:

„Adminstrand Basarabia, trebuie cugetat să se așeze fundamentele unui edificiu mai întins. Poporul acestei provincii trebuie să primească binefacerile unei administrații părintești și liberale, ca astfel să fie atrasă, cu dibăcie, atenția popoarelor limitrofe asupra fericirii ei. Bulgarii, moldovenii, muntenii și sârbii au o patrie... să le ușurăm calea să o afle! Trebuie sa exaltam prin toate mijloacele aceste populatiuni spre a le aduce la telul ce ne propunem. Pentru a ajunge la intemeierea unui stat slav, trebuie sa le promitem independenta, barbatilor influenti recompense pecuniare iar decoratiuni si titluri convenabile pentru ceilalti!”

„Basarabia” a fost rapita la 28 mai 1812 datorita manevrelor sefului spionajului rus pentru Europa de SE, Manuc Bey, ulterior refugiat si lichidat, la Hancesti, de mafia bancar financiara europeana deoarece

voia transformarea noii provincii intr-o Elvetie a Orientului. „Libertatile” au durat doar pana la 28 februarie 1828, cand tarul Nicolae I a infiintat, prin decret „Institutul pentru administrarea Oblastiei Basarabia” prin care autonomia a fost suprimata, institutiile romanesti suprimate si inlocuite cu cele guberniale, iar limba romana fost interzisa, fiind inlocuita de rusa (se putea folosi doar „in caz de necesitate”).

Restul teritoriului romanesc extracarpatic urma sa fie cucerit, tot pe bucati, Moldova dintre Prut si Siret, apoi cea dintre Siret si Carpati, la fel Muntenia si Oltenia, conform „Planului Prozorovski”, elaborat la 15 aprilie 1810, in vigoare si astazi, cele patru urmand sa devina gubernii in cadrul unei Federatii ruso slave. Ca sa extrapolam termenii, aceasta federatie prevedea urmatoarele „euroregiuni”:

- Regatul Daciei, cu Muntenia, Moldova pana la Prut, Transilvania, Oltenia, Bucovina si Dobrogea cu Delta Dunarii;

- Regatul Bulgariei, cu Rumelia si Macedonia;

- Un Regat al Ungariei;

- Un Regat Sirbo-Croato-Sloven;

- Un Regat al Greciei cu Thessalonic; Constantinopolul cu Stramtorile.

Proiectul a fost stopat de declansarea Revolutiei de la 1848 si de actiunea serviciilor germane si austriece, apoi austro-ungare care aveau propriile lor obiective pe seama Rusiei. In plina revolutie europeana republicana, serviciile germane si austriece au lansat, in Galitia, sloganul „Nu sunteti rusi, ci ruteni.”, proclamand dreptul la existenta al „Republicii Rutene” de la Liov la Nipru.

Voiau sa ia Rusiei 1.000.000 de km², inventand o „natiune culturala” in care sub numele de „rutean” sa intre, de-a valma, romani, fosti romani deznationalizati prin rusificare (fostii „pruteni” sau „brotnici” deveniti „ruteni”), rusi, polonezi, fosti romani deveniti polonezi prin deznationalizare (gorali), traci slavizati (hutanii sau hutulii), traci sau lituanieni, letoni, estoni, finlandezi, slovaci, tatars, greci si gotii, inca subzistand in Crimeea.

Reactia romanilor a fost prompta. Asa cum astazi se impotrivesc trimerterii de catre „ucraineni” sa lupte la Donetsk, la 1848 s-au impotrivit „Miscarii rutenesti” din Galitia, cerand separarea Bucovinei de aceasta. In 1849, Habsburgii au fost salvati in fata secesiunii nobililor unguri, botezata „revolutie”, de catre rezistenta armata a romanilor si interventia trupelor tariste. Drept multumire, din 1850, „Miscarea ruteneasca” a devenit, nu numai sovina antirusa, ci si sovina antiromaneasca. In fruntea ei a fost pus fostul agent al lui Lajos Kossuth, hutanul Lucian Cobilita.

Dupa realizarea dualismului (1867), „Miscarea ruteneasca” a trecut la pregatirea secesiunii fata de Rusia a teritoriilor de la Vest de Caucaz, ideologi fiind evreii polonezii Markim Saskievici, Iacob Holovatki si Ivan Varghilovici. Conceptul doctrinar era dreptul „natiunii rutene” la un „stat Rutenia” de 5 milioane de suflete, intre Muncaci si Nipru in care, in ceea ce ne priveste, pe langa teritoriile romanesti deja inglobate de rusi sau germani, urmau sa intre si Maramuresul intreg, nordul Ardealului si nordul a tot ceea ce mai ramasese din Moldova.

Adica ceea ce a incercat sa ne rapeasca, ulterior, Nikita Hrusciiov, intre 1944 si 1954. Prin manipulare sau cumparare cu promisiuni cu bani, elevii si studentii tineri de la Liov au fost organizati in Asociatia „Provita”, adica „Desteptarea”, o organizatie „ruteana” cu caracter violent antirus, antiroman si antipolon. Replica rusa a venit, prin infiintarea, la Kiev, de catre Ohrana tarista, a unei asociatii „rutenesti”, prorusa, „HROMADA”.

In 1869, imparatul Franz Josef a intemeiat un serviciu special, cu fonduri imense, condus de contele Franz Stadion, sa orienteze miscarea PROVITA in directia secesiunii fata de Rusia dar si impotriva miscarilor de eliberare polona si romana. Alaturi de el, in fruntea luptei pentru „limba ruteana”, „poporul rutean” si „Republica Rutenia”, s-au aflat, ca adjuncti, „rutenii” Popovici, Branzan si Cucuruz. Ei au editat, la Liov, ziarele de propaganda „Holovna Rada Ruska” sau „Rada Swietojurka” si „Zorja Halycka”.

In 1894, l-au adus de la Kiev la Liov pe istoricul falsificator, Mihail Hrusevski. Sustinut de Miron Corduba, acesta a solicitat renuntarea la termenul de „rutean” si inlocuirea cu cel de „ucrainean”, adica „la marginean”. Era o preluare dupa termenul de „ucraini”, cum le spuneau, in graiul popular, romanii „marginenilor” in general si, in mod deosebit, romanilor rusificati.

In 1894 asadar, Hrusevski si gasca lui sponsorizeaza serviciile austro-ungare la care s-au asociat cele germane, au inventat notiunile de popor, natiune si limba „ucrainene” („la marginene”), ba chiar si o istorie ucraineană, proiectand-o in trecut. Tot ei au decis ca la viitoarea tara, „Ucraina”, sa fie atasate:

Maramuresul intreg, de la nord de Viseu; tot teritoriul romanesc dintre Muntii Gutai si Apa Turului, tot Ardealul de Nord, Bucovina intreaga si nordul Basarabiei.

Oficial, in 1914, la Berlin, in perspectiva razboiului, Kaiser-ul Wilhelm II a infiintat si sponsorizat „Asociatia pentru eliberarea Ucrainei”, vizand secesiunea teritoriilor dintre Carpatii Padurosi si Caucaz, fata de Rusia. Se explica de ce razboiul a fost declansat in Galitia de catre fortele germano-austro-ungare. La 27 februarie/12 martie 1917, s-a declansat revolutia in Rusia, tarul Nicolae II abdicand la 15 martie. Reactia germano-austro-ungara a fost prompta - organizarea, la Kiev, a Radei centrale, in frunte cu Mihail Hrushevski, care proclama autonomia largita a „Ucrainei” in cadrul Rusiei.

La 14 septembrie 1917, rusii au proclamat Republica. Germanii au reactionat prin aducerea lui Lenin, agentul lor, din Finlanda la Petrograd si sponsorizarea Insurectiei Bolsevice (25 octombrie/7 noiembrie). Lenin le-a acordat dreptul la secesiune, prin „Declaratia drepturilor popoarelor din Rusia” (2/15 noiembrie 1917) si a dat mana libera Germaniei in teritoriile de Vest ale Imperiului fost tarist, prin Pacea de la Brest-Litovsk (20 noiembrie /3 decembrie).

Germania a construit, imediat, „Ucraina Mare” cu centrul la Kiev ca baza de operatii, promitandu-i lui Hrushevski atasarea, ulterioara, a Transcarpatiei, Bucovinei, Galitiei si Basarabiei. Reactia rusa s-a produs prin Stalin, comisar al guvernului, insarcinat cu „drepturile popoarelor”, care le-a declarat, imediat, „contrarevolutionare”, pe toate cele care si-au proclamat independenta si, la 11/24 decembrie 1917, la Harkov, a proclamat „Republica Sovietica Ucraineana”.

La 31 ianuarie 1918, Congresul General Unit al Sovietelor din Rusia a anulat „Declaratia drepturilor popoarelor” prin „Declaratia drepturilor poporului muncitor si exploatat”, iar recent infiintata Armata Rosie a zdrobit fortele lui Hrushevski, la Pskov, Talin si Narva. In mare graba, Germania si Austro-Ungaria au proclamat (9 februarie 1918) constituirea, din Galitia si Bucovina, a unui regat autonom in cadrul Austro-Ungariei si au smuls Kievului promisiunea de furnizare a unui milion de puduri de grau contra sprijin militar.

Drept urmare, la 18 februarie 1918, trupele germano-austro-ungare au invadat „Ucraina” si au ocupat Kievul, restaurand autoritatea lui Hrushevski. In sprijinul „democratiei” de atunci, englezii au organizat, la 3 martie 1918, desantul de la Murmansk, germanii profitand pentru a-l unge pe generalul Skoropadski, hatman al Ucrainei, la 30 aprilie 1918.

Au urmat evenimentele cunoscute care au condus la destramarea Austro-Ungariei si capitularea Germaniei si razboiul civil din spatiul rus, proiectat inca din 1912, de masoneria europeana, pentru 1920, drept „Teritoriu de experimenare a ideilor socialiste”. In razboiul civil, romanii, fosti cazaci, au luptat, ca de obicei, atat de partea rusilor care i-au deznationalizat prin celebrii Frunza/Frunze si Ceapa/Ceapaev, cat si de partea „albilor”, ultimul ataman liber cunoscut in istorie fiind romanul Nestor Mahna, pe care noi l-am invatat in istoriile falsificate ca „ucraineanul” „Mahno”.

La 29 noiembrie 1918, la Kiev, s-a proclamat RSS Ucraineana, bolsevicii preluand, drept extrem de utila, nascocirea germano-austro-ungara. Acesteia aveau sa-i ataseze si alte teritorii romanesti, dar si teritorii rusesti in partea de rasarit, facand ca lucrurile sa fie aproape imposibil de descalcit astazi.